

Е. Тенс

Паролата

Паркетът скърцаше, когато огромната фигура на Чък Грифит на пръсти се домъкна до вратата. Той облегна раменете си на нея, разби я с един удар и се втурна в стаята.

– Содом и Гомор! – изрева той. Това беше неговата любима ругатня.

Това, което видя, го увери, че Дороти го мами с един младеж, около чиито устни винаги се виждаше подигравателна, надменна усмивка. Дороти скочи уплашено. Тя гледаше с презрителен поглед Грифит, а после злобно каза:

– Значи ти ме шпионираш? Защо? Нима си вярвал някога, че ще напусна Шеридан, понеже подло му отне богатството?

Чък по принцип не се впускаше в разпавии. Той обсипа Дороти с порой от ругатни, но и тя впрочем не му остана дължна.

Грант Шеридан, който бе причина за караницата, не се намеси. Той стоеше съвсем спокойно на мястото си. Беше логичен човек. Когато Грифит два пъти един след друг стреля с револвера си, той още преди 20 секунди очакваше това и като дигна своевременно мраморната плоча от масата, защити главата и гърдите си.

Дороти счупи лампата, убедена, че тъмнината ще спаси нейния любовник. Стрелбата привлече и другите квартиранти от къщата, но Чък беше вече изчезнал, а Шеридан лежеше окървавен на пода.

Грифит никога нищо не предприемаше без подготовка. Този път обаче полицията вървеше по петите му, още повече че Чък беше отдавна търсен крадец, при чието преследване бяха пострадали вече двама полицаи.

Грифит премина по един доста сложен начин няколко улици, за да заличи следите си и най-сетне се реши да тръгне свободно. В този момент усети как една ръка го улови за рамото и забеляза лъскави копчета.

– Содом и Гомор! – изруга Чък, когато го поведеха към полицията.

Почти по същото време лекарите установиха, че мраморната плоча на масата бе спасила живота на Грант Шеридан. Той обаче трябваше да лежи на легло още известно време и обмисляше смели планове, които да му донесат успех.

В съда Шеридан доказа измамата, с която Чък му беше отнел всичките пари, и искаше те да му се върнат.

– Търси ги! – присмя му се Чък Грифит в съдебната зала. – Къде са? Похарчих... раздадох... проиграх ги! Ти и занаят ще ходиш по света като последен сиромас, щом като моят куршум се оказа така глупав, че не те улучи.

Не дадох много време на Чък за говорене. Правдата искаше наказание за пострадалите полицаи. Присъдата бе изречена единодушно: смърт на електрически стол.

Нощта преди изпълнението на присъдата Чък прекара съвсем апатично.

Внезапно, около 2 часа през нощта, му съобшиха, че искат да го посетят. Той развълнуван видя на другата страна отвъд бялата черта, която разделя посетителите от осъдените, приведена старица. В нея той позна гардеробьерката от бар „Карнер“.

– Какво искаш от мен, Марта? – се обърна той към нея. – Кой те праща?

– Аз се казвам Маргарита – поправи го жената – и дойдох при тебе, понеже съм твоята майка, Чък.

Грифит не отговори нито дума. По лицето му не трепна нито един мускул, ала някъде в него нещо се пръсна и като някаква топла струя бликна и изпълни цялото му тяло.

– Старият Грифит те взе при себе си – продължи монотонно госпожа Маргарита Шмид. – Неговата работа беше да се лута и скита по улиците, просейки, воден като слепец от едно малко дете. Това дете беше ти, Чък. Когато Грифит умря, никой не знаеше твоя произход, а пък аз... аз смятах, че е по-добре да мълча.

Чък тежко вдигна глава.

– Майко! – викна той тъжно и протегна ръце. – Майко! Живях винаги самотен. Нямах за кого да се грижа. Защо умирам? Сега зная защо съм крал, защо съм мамил. Имам сметка в банката на лъжливо име. Дъното на птичата клетка е двойно... там се намира спестовната влогова книжка... вземи я...

Времето на посещението свърши и дойдох за госпожа Шмид, за да я изведат вън.

– Оставете я още тук! – викаше Чък. – Трябва да й кажа още нещо, много важно! Милост!

Ала в затвора – дома на смъртта, няма милост.

– Животни! – реवेशе Чък. – Трябва да й кажа нещо... Чуи ме, майко, банка „Мидлефилд“... Джон Скот... разбираш ли ме?

Госпожа Шмид размени още един поглед с него и тогава го откъсна в килията.

– Содом и Гомор! – реवेशе Чък. – Содом и Гомор!

Седем часа по-късно той влезе в помещението, в което се намираще особен стол и четири по-малки скамейки.

Вързаха го за стола.

Пет минути по-късно двама лекари потвърдиха, че душата на Чък Грифит е напуснала тялото му и той е мъртъв.

В това беше убеден и Грант Шеридан, който се нарече Джон Скот и представи на касата в банка „Мидлефилд“ влоговата книжка.

Чиновникът провери книжката, кимна доволен с глава и се обърна поради някакви формалности, към човека пред гишетото.

– Паролата, моля!

Високомерната усмивка на мнимия Джон Скот веднага изчезна. Той стисна устни.

„Значи и трупът ме измами! – помисли си той гневно и стисна зъби. – Защо бе дал той последните си пари на старата Шмид, за да изиграе тя ролята на майката на Чък, когато Чък нищо не бе й казал за паролата?“

В безсилния му гняв пред него се яви образът на Чък Грифит – сянката на човека, който беше така самотен, така твърд и силен и който умееше добре да дава израз на своя гняв...

– Содом и Гомор! – гневно викна Грант и удари с юмрук по мраморната плоча на касата.

– Точно така! – каза чиновникът. – Паролата е „Содом и Гомор“. Част или цялата сума желаете да изтеглите, господине?

КРАЙ

© Е. Тенс

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4461>]